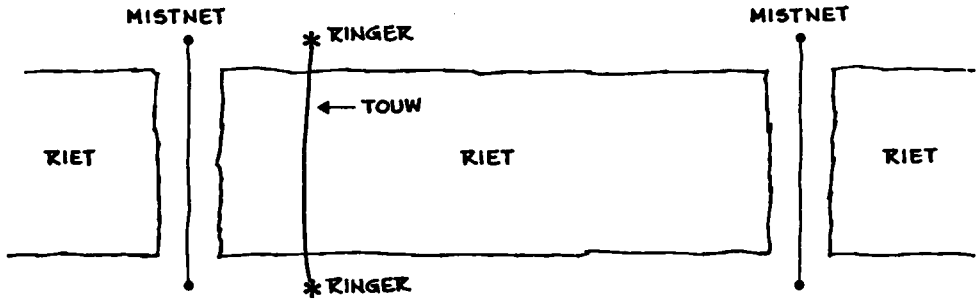


#### 4. VOGELS VANGEN MET EEN TOUWTJE



Als U deze kop leest zult U mogelijk denken: "Alweer zo'n sterk vogelaarsverhaal". En toch is het voor de volle 100% waar. De vangresultaten van deze methode zijn niet mis en dat wat verbaasde toeschouwers aan Uw geestelijke vermogens zullen twijfelen moet U dan maar op de koop toe nemen. Maar laat ik het complete verhaal vertellen.

In juli 1969 ontdekte ik in de uitbreiding van de gemeente Vlaardingen-Holy geheten-, dat de tot dan toe zeer brede rietvelden op bepaalde opspuitterreinen goeddeels waren verdwenen. Restanten waren er nog en deze variëerden in breedte van 8 tot 15M. Die nogal smalle zone herbergde vrij veel rietbewonende vogels, die wij om hun heimelijk gedrag maar rangschikten onder de verzamelnaam "klein tuig". Die benaming duidde overigens op een behoorlijk stuk frustratie.

Het bewandelen van rietvelden is om drie redenen weinig aantrekkelijk, zeker in terreinen die opgespoten zijn. Het lopen door riet is, hoe voorzichtig het ook gedaan wordt, vrijwel altijd zichtbaar en lang niet iedere eigenaar van een rietkraag is vervuld van dankbaarheid als het riet zichtbare sporen van ringactiviteiten toont. De tweede reden is, dat riet, zeker in de nazomer, rijk bedauwd is. Na 10M lopen is de broek knap vochtig en zijn ook de laarzen inwendig even nat als aan de buitenkant. De laatste reden is eveneens een fysieke. Opspuitingen kenmerken zich door ongelijkmatigheid van oppervlakte en dat is dan zeer voorzichtig uitgedrukt. Letterlijk met vallen en opstaan is de weg te banen.

Om de genoemde redenen hadden we al min of meer vooraf besloten maar niet naar de Holy te gaan, omdat vangen met enig resultaat uitgesloten leek. Maar wie niet waagt, nietwaar?

Na enig zoeken vonden we een rietstrook die overal even breed was, ongeveer 15 meter. Een smal paadje voor een mistnet plaatsen was zo getrapt. Op een afstand van ca. 40 meter een tweede net en dan maar wachten op de vogels die komen wilden. En dat gebeurde dan ook. Twee Karekieten konden we lopend aan weerskanten van het rietveld al handenklappend in het mistnet drijven. Rijke beloning voor 50 KM autorijden en zeulen met mistnetten over hobbelig terrein.

We hadden inmiddels wel ontdekt dat er vrij veel vogels in die rietzoom huisden. Door ons lopen langs de rietkraag bemerkten we ook dat ze allemaal naar het midden verhuisden, en daar rustig bleven zitten, al gingen we nog zo te keer. De sleepkabels van de auto's brachten uitkomst. Aan elkaar geknoopt waren die beide ongeveer 15 meter lang. En daarmee was de oplossing van het probleem daar. De twee man namen ieder een uiteinde van die lijn in handen en trokken deze erg langzaam aan weerskanten van de rietkraag lopend over de toppen van het riet. Langzaam lopen was raadzaam want de vogels moesten wel gelegenheid krijgen voor het touw uit te vliegen. Dat laatste was niet te zien, omdat ze zich heimelijk door het riet voortbewogen. Om de paar meter sloegen we met het ontspannen touw een paar maal in het riet om eventuele terugsluipers tot betere gedachten - de onze - te brengen. Vrijwel alle vogels vlogen zo in het net. Gelukkige omstandigheid was dat er, behalve die rietstrook, geen riet van betekenis stond waarheen eventuele uitwijkpogingen konden worden ondernomen. Na het ringen van de dieren die in de mistnetzakken zaten, vooral in de drie onderste, lieten we ze vrij aan de andere kant van het net.

Omdat we bepaald niet wisten of er vogels aan onze aandacht waren ontsnapt, dreven we vanaf het juist leeggehaalde net terug naar het 40 meter verderop staande net. Dat de methode effectief bleek werd toen duidelijk, want 3 of 4 vogels slechts hadden zich aan de geschetste behandeling onttrokken. Toen nog eens 40 meter doorgelopen en de strook teruggedreven naar mistnet 2.

Het resultaat van deze handelwijze leerde ons dat we een effectieve wijze van vangen hadden "ontdekt". De vanglijst vermeldde het volgende:

Kleine Karekiet 23, Bosrietzanger 2, Rietzanger 23, Waterrietzanger 1, Rietgors 2.

Voor ons, als "bewoners" van een vinkenbaan een keurig tableau voor ongeveer 4 uur wachten en tobben.

Een voordeel van deze vangwijze is vrijwel zeker dat er een grotere diversiteit in de soortenlijst te bereiken is, wanneer er in verschillende perioden tijdens de trek gevangen wordt. Een nadeel is dat je met zijn tweeën moet zijn, maar dat komt bij de ringerij vaker voor.

Door het ontbreken van geschikte rietkragen in de omgeving hebben we deze methode niet meer herhaald. Nu er hier in de omgeving ook een opspuiting is, waar smalle rietkragen staan, zullen we het evenwel snel weer in praktijk gaan brengen.

Wie het vangen met geluid te tam vindt, en ook nog eens wat andere soorten in handen wil krijgen mag er zijn voordeel mee doen. Laat Uw ervaringen dan ook eens weten!

C.v.Deursen